

ikke lader sig opretholde, vil det gøre stor Skade. Jeg vil derfor endnu en Gang anbefale at stemme for Flertallets Ændringsforslag og imod Mindretallets.

Med Hensyn til den Forespørgsel, det ærede Medlem Hr. Kyed rettede til mig, skal jeg sige, at jeg husker i Øjeblikket ikke, hvor jeg har drukket Kaffe. Det er meget muligt, at det ærede Medlem holder mere Rede paa den Slags end jeg — det er mig i alt Fald umuligt at huske det saa mange Maaneder efter. Det er derfor nok muligt, at det ærede Medlem har Ret; det skal jeg ikke udtale mig om i Øjeblikket. Og den Sag har efter min Mening heller ikke nogen som helst Betydning med Hensyn til Forslaget. Hvis det ærede Medlem overtræder Bestemmelserne, maa han være klar til at betale den Bøde, han maaske da bliver idømt. Jeg skal være villig til, selv om vi gennemfører de høje Bøder, at betale Bøden for mit Vedkommende, saafremt jeg paa den ene eller den anden Maade kom til at overtræde Lovens Bestemmelser, og jeg haaber, at det ærede Medlem vil være villig til at betale for sit Vedkommende, hvis han kommer til at overtræde Bestemmelserne.

A. C. D. Petersen: Om det af Flertallet stillede Ændringsforslag vil jeg gerne udtale, at jeg ikke kan stemme for det. Jeg vil henstille til ærede Medlemmer af dette høje Ting, at de tager det Spørgsmaal under nøje Overvejelse, om de vil vove at stemme for Ændringsforslaget. Jeg omtalte ved Lovforslagets første Behandling en Passus i § 1, hvori det hedder: „eller ikke har tillagt de foreliggende paa smitsom Sygdom tydende Kendsgerninger nogen Betydning“. Hvad denne Passus angaar, gaar Flertallets Ændringsforslag kun ud paa at ændre Ordet „Kendsgerninger“ til: „Symptomer“. Nu kom ganske vist den højtærede Landbrugsminister for et Øjeblik siden med nogle beroligende Udtalelser, som jeg maatte forstaa i nogen Maade tenderede henimod, at det Tilfælde, som den højtærede Landbrugsminister ifølge sine Udtalelser ved første Behandling særlig tilsigtede at ramme, ikke vil kunne rammes efter denne Lov. Jeg vil derfor stille det bestemte Spørgsmaal til Ministeren: Vil det Tilfældeovre paa Fyn, som har foranlediget Ministeren til at fremsætte dette Lovforslag, og som har ligget til Grund for Ministeriets Cirkulære om Mund- og Klovesyge, ikke kunne rammes i Henhold til nærværende Lovforslag? Som ærede Medlemmer husker, var Forholdet dette, at Manden paa Lammehave havde haft nogen Kalvedødelighed, idet der var

død 4 Kalve i Tiden fra 2. til 16. Februar. Den 16. døde der yderligere 2 Kalve og en Kvie. Saa blev Manden opmærksom paa, at der var „paa smitsom Sygdom tydende Kendsgerninger“; som Følge deraf blev Dyrlægen tilkaldt, og denne konstaterede Mund- og Klovesyge. Jeg maa maaske minde ærede Medlemmer og den højtærede Landbrugsminister om, at der mellem Landbrugsministeren og mig ved Lovforslagets første Behandling var en Divergens med Hensyn til Antallet af Dødsfald i den paagældende Besætning, idet den højtærede Minister drog de Tal i Tvivl, jeg havde fremsat. Jeg har naturligvis gjort Skridt til at faa fremskaffet autentiske Tal. Jeg har i den Anledning henvendt mig til Rettenovre paa Fyn og har faaet en Udskrift af Retsprotokollen. Det viser sig, at de af mig anførte Tal var rigtige; der var død 4 Kalve, inden Sygdommen blev anmeldt, og den Dag, den blev anmeldt, døde der yderligere en Kalv og en Kvie. Landbrugsministeren mente, at der var død voksne Kreaturer, men der er overhovedet ikke under Epidemien paa Lammehave død noget Kreatur paa over to Aar, altsaa intet voksent Kreatur. Som det vil være de ærede Medlemmer, der har sat sig ind i denne Sag, kendt, var Mælkemængden paa Lammehave dalet indtil den 16. Februar med godt 100 kg for en Besætning paa godt 100 Malkekøer. Alle maa indrømme, at vedkommende Mand ikke kunde vide, at Besætningen havde Mund- og Klovesyge. Det var derfor, jeg ved Lovforslagets første Behandling saa skarpt tog til Orde mod at vedtage en Lovbestemmelse, som skulde tendere hen imod at ramme et saadant Tilfælde som dette med saadanne Bøder.

Jeg skal straks sige, at det for mig ikke er Bødernes Højde, det drejer sig om. Det forekommer mig, at Mindretallet har sat ind paa et forkert Felt, idet det søger at faa Bøderne nedsat. Hvis en Landbruger virkelig ved Forsømmelighed har bidraget til at udsprede en for Landbruget saa ødelæggende Sygdom som Mund- og Klovesyge, har jeg ingen Medlidenhed med ham, saa maa han for mig blive straffet med den højeste Bøde, som vedkommende Tilfælde berettiger til. Det ærede Medlem Hr. Svend Nielsen var inde paa dette, men det fremgaar ikke af Ændringsforslaget, at det er Mindretallets Mening. Det, det gælder om, er, synes jeg, at man ikke indsætter i Lovforslaget en Passus, hvorefter man kan straffe en Mand, der i Virkeligheden er uskyldig, overhovedet ikke kan vide, at han har begaaet noget ulovligt, fordi de